

Zodra je een tijdje in de expositieruimte vertoeft, merk je immers onvermijdelijk vroeg of laat op hoe die ruimte steeds van atmosfeer verandert. Wie opkijkt, vindt snel de oorzaak: een installatie van theaterspots, die de hele ruimte belichten en voortdurend van intensiteit wisselen. Maakt dit dan ook meteen van die ruimte een podium? Wie in een verborgen hoekje aan het eind van het parcours het tweede deel van Schachts installatie vindt, krijgt alleszins een extra duwtje in de rug om dit te overwegen. Een lichtkrant laat er instructies voor een performer aflezen. Spreekt die lichtkrant tegen ons, tentoonstellingsbezoeker? Wij zijn het in ieder geval die de boodschap aflezen en de opdrachten in dat aflezen opnieuw articuleren!

De ruimte omarmen

Hoe miniem de ingreep van Schacht dus ook is, tegelijk is het werk groots in de manier waarop het zich zo subtiel op een metaniveau tot de tentoonstellingsruimte en -beleving verhoudt. Wat de kunstenaar in feite doet, is een platform creëren dat de hele tentoonstelling omvat en daardoor lijnen naar diepere opwerpingen laat trekken. Niet alleen de ruimtelijke ervaring aan zich, maar bijvoorbeeld ook de vraag hoe wij ons tot kunst verhouden, wordt alvast vrij letterlijk in de spotlights geplaatst. Zeker op een drukke openingsavond kan een dergelijke interpretatie gemakkelijk aanleiding geven tot ietwat sarcastische, analytische spelerei. Er leek wel een parallel te trekken tussen de fabel van de keizer zonder kleren en de verzamelde sector die niet eens opmerkt hoe spots hén in de kijker plaatsen – en precies daarin pijnlijk in zijn blootje staat. Voor wie het verplichte netwerknummertje wist te omzeilen of de tentoonstelling op een rustiger moment bezocht, manifesteerde Schachts werk zich wellicht subtieler en op een meer ambigue (en dus rijkere) manier. Noties als zelf-manifestatie, intimiteit en vluchtigheid treden dan op de voorgrond. Het zijn kwaliteiten waar Schacht in haar oeuvre trouwens steeds op terugkomt. Denk bijvoorbeeld aan het werk *Acaciapark in situ* (Gent) waarin de kunstenaar met witte kalk de contouren van gesloopte percelen aangaf. Aangezien de witte lijnen evengoed naar een voetbalplein (de

© Kelly Schacht

plannen voor het perceel) of parkinglots (zoals het stukje grond nu door buurtbewoners wordt gebruikt) kunnen verwijzen, raakte het werk niet enkel aan het verleden, maar ook aan het heden en de toekomst. Precies daarin creëerde *Acaciapark in situ* de basis voor een ruimer temporeel bewustzijn. Op eenzelfde manier peilt ook *One minute solo* vanuit de 'presence' tegelijk naar de 'non-presence': de onmetelijke leegte van het niet-aanwezige én de vluchtigheid van het aanwezige daarin. De lichten blijven immers branden, ook voor en na je korte bezoek, ook wanneer er niets te belichten valt.

In die onmetelijke leegte situeert zich ook de intimiteit van het werk. Het specifieke moment dat je het 'ontdekt' speelt daarbij een niet onbelangrijke rol. Eerder dan wanneer er sprake is van een 'eureka-gevoel', plaatst het je in een staat van verbaasde twijfel. Want: niet alleen toont Schachts werk zich enkel aan de aandachtige bezoeker, eenmaal 'gevonden' laat het werk zich bovendien niet vastpinnen. Een etiketje dat duidelijk aangeeft dat dit dan het kunstwerk is – zoals bij de andere werken – is bij Schachts installatie ver te zoeken. Maar als een dergelijk presentieerblad ontbreekt, hoe ben je dan ooit zeker van je stuk? Is Schachts installatie dan wel wat je denkt dat ze is? Precies die twijfel en ambiguïteit creëert een grond voor een erg intieme, hyper-

persoonlijke ervaring. Het werk van Schacht dringt zich niet op, maar is er voor wie het (ook zonder be-grijpen) wil grijpen. Het werk van Schacht spelt zichzelf niet uit, maar geeft de bezoeker de vrijheid en mogelijkheid om zichzelf in de ruimte uit te spellen. Jij (bezoeker, tegelijk performer, *your own private dancer*) definieert de ruimte-voor-jezelf in en door de mate waarin je jezelf in die ruimte manifesteert.

Blijft nog het feit dat de tentoonstelling als openbare ruimte natuurlijk nooit ruimte-enkel-voor-jezelf is, maar steeds een 'gedeelde ruimte'. In dat opzicht ligt *One minute solo* trouwens erg in de lijn van wat Schacht ooit op een kunstbeurs deed. In de toegewezen tien of wat vierkante meter creëerde ze een leeg podium, met gordijnen die open en dicht gingen. Voor het podium speelde een applausband. Een vette knipoog naar manifestatiedrang of druk. Waar Schacht toen nog de tweespalt tussen podiumruimte en publieksruimte nodig had om de externe blik te thematiseren, speelt dat in *One minute solo* veel subtieler. Je hebt aan de spots genoeg, om je bekeken én kijker te weten. Om je terug te vinden op het slappe koord, exact op de grens: tussen willen tonen of voor zich houden, tussen monologue intérieure of dialoog, tussen presentatie en representatie, tussen stilte en uitbundigheid, tussen privé en publiek, tussen wereld en toneel, tussen toneel en wereld... ©